

BIOTRONIKA

18/2025

www.dub.cz

Novoroční zamyšlení

1. 1. 2025

Před rokem jsme mluvili o tom, že začíná Rok Josefa Zezulky – Rok transformace. Byla to pravda. Viděli jste neobvyklý průběh klimatu, viděli jste i to, co bylo v universitě velmi významné. Navštívili jsme Blaník, tato mýtická hora všem přinesla mimořádné zážitky. Stejně jako další akce – „Po stopách Josefa Zezulky“ a bylo to opravdu krásné. Myslím si, že je potřeba poděkovat všem z vás, kteří pomáhali, i všem, kteří jste přijeli. Je to společný duch, společná myšlenka, a to je velká síla. Jsem šťastný, že jsem tu s vámi i proto, že bylo Osudem dáno, abychom mohli být současníci Josefa Zezulky.

Soudím také, že velmi významný počín a ne náhodou v roce 2024 bylo i vydání knihy s názvem „**Myšlenka**“. Je to dle mého soudu **nejvýznamnější** filosofické dílo, které vede člověka přímo do cíle všech lidských cest, a které pomáhá najít orientaci, snad podobně jako kompas, čili předkládá možnost zamýšlet se tímto způsobem. Ne, že by to určovalo, jak to musí být, ale je to svým způsobem jedna z možností.

Letos bych rád také vzpomněl těch, kteří přinášejí mému srdci radost, mimo vás všech ostatních, kteří měli tu milost Boží potkávat se s naším učitelem, filosofem, Přinašečem Josefem Zezulkou. Je to opravdu výjimečná historická příležitost. Opakuje se jednou za 2000 let – to je dlouhá doba. Ve vši pokoře musím říci, že jsem za nás všechny nesmírně vděčen tomuto majestátu.

Rád bych tedy pozdravil vás všechny. Zvláště pak ty, kteří stáli blíže. Nevyjmenuji úplně všechny, ale alespoň pár z vás. Zdravím Editu s její rodinou a Dolu, také s její rodinou. Oni se všichni se Zezulkou setkávali osobně a blízko. Také bych rád pozdravil Prochody – protože to byl cíl našeho minulého setkání – a byla to paní Lenka s rodinou, paní Daniela, a bylo opravdu krásné moci zažít vzpomínky takto v místě a naživo. Myslím si, že jsme byli všichni šťastni. Děkujeme.

Rád bych také pozdravil Ivanku s její rodinou, která byla blízko, a která má jistě ve svém osudu ještě další pokračování, a tak s pomocí Boží, ať se vše daří. Dále je to Mírek, který byl také tím, kdo vám popsal svoji zkušenost se Zezulkou, vedle mnoha dalších, kteří jste byli tak laskavi a poskytli jste záznam svých vzpomínek. Některé jsme promítali na přednáškách duchovní university, jiné ještě ne. Čeká toho hodně ve frontě. Je tady také Patrik s Dášou, jejich umění nás všechny jistě posiluje. Koneckonců sem patří i Honza,

i když se trochu vzdálil, tak sem určitě právem patří.

Byli to tedy, jak jsem řekl, i mnozí další, kteří byli buďto v kontaktu filosofickým, nebo i ti, kteří dostávali pomoc – a věru, že to bylo opravdu hodně lidí, a často se jednalo o dramatickou záchranu života. Často ani nevěděli, kdo jim pomáhá a možná často ani taky ne čím. Ale to nebylo důležité. Byl to ten člověk, který jim byl někým doporučen, oni ho navštívili, počkali v předsíni, a pak se ozvalo „další“ a často se stalo, že neřešitelné nebo dlouhodobé těžkosti jejich životů najednou odcházely. Byla to také milost a nebylo to náhodné. Přišli ti, kteří měli, a bylo pomozeno těm, kterým smělo být pomozeno. Nezapomínejme, že **velký Osud je nad námi všemi** – i těmi nejvyššími – a není to tak, že my sami budeme o svém rozhodnutí, ve své vlastní magii pomáhat dle své úvahy, ale je to tak, že jsme nástroje, které osud může použít, je-li to v tom osudu připravené.

Je tady třeba v této souvislosti vzpomenout i vás všech. Vždyť to, co se událo za ta léta, od roku 1992, nelze popsat jinak než **zázrak**. Kolik jen z vás pomáhalo. Kolik jen z vás svým srdcem a svojí blízkostí nacházelo cestu a doufám, že tak bude stále. To je smysl. Nepracuje nikdo z nás pro sebe, pro své jméno, pro svůj věhlas. **Je to služba bratřím**. Je to služba, nic víc. K tomu jsme se zavázali. Když jsem dával slib, jako pokračovatel a pověřený zástupce – tak to je, opravdu – tak jsem nedával slib, že budu prosazovat sebe, ale že pomůžu vám ostatním **najít cestu** k tomu, co je někdy tak trochu jiné, co není běžné. Vždyť ta doba je, jaká je. Je to doba, která často pracně hledá svoje světlo. Dnes jsem tu i proto, abych vám trochu **toho světla přinesl**, abych vám dal **naději**, abych vám dal **smysl** toho, co děláme a co žijeme – a to za svoji malou skromnou osobu, protože nadějí a smyslů je mnoho a nemusí zdaleka souviset jen se mnou nebo se Zezulkou, to je třeba zdůraznit.

Byla tady založena universita, je to velmi důležité, je to reálný útvar, reálná organizace, která pomáhá v oblasti, která podnes není příliš běžná. **Studia filosofie a studia duchovní** jsou něčím, co v struktuře našeho vzdělávání rozhodně nepřevládá. Však všichni víme. Přesto, že právě tato oblast je nesmírně, nesmírně důležitá. Je to oblast, která nás může **zachránit před námi samými**, protože když se podíváme na lidské dějiny od minulosti do současnosti, vidíme ne vždy jen sluníčko a klid, a to všechno souvisí s námi. My

CO JE TO DUCHOVNÍ CESTA A JAK NA NI VSTOUPIT?

Dotaz posluchače: „Mohli byste prosím velice zjednodušeně vysvětlit, co je to duchovní cesta a jak na ni vstoupit? Omlouvám se za možná naivní dotaz.“

On není naivní, je spíše roztomilý, protože chcete tak trochu urychlit běh svého života, aby to bylo zjednodušené, snadné a rychlé. To by bylo jak na počítači – zmáčknete Ctrl+Alt+Delete a už si můžete nějaký program smazat, nebo s ním pracovat dál. V reálném životě to není věc rozumu. Duchovní cesta není o ráciu, ale je to emoční cesta.

Je trochu problém v tom, že se nemůžete něco naučit tak, že to nastudujete z nějakých skript a už budete v tom. Ne! Budete jenom chytrý, studovaný, nebudete ale moudrý. K tomu je potřeba víc. Takže budeme muset asi dojít k určitému bodu, kdy **duchovní cesta se stane naším životním úkolem**. Což není zdaleka u nás všech, je to v této chvíli dokonce slabší polovina, spíše menšina, a to není vůbec špatně. To není tak, že by někdo byl nedostatečný, to ne. Většinou je to tak, že na duchovní cestu můžeme vstoupit – **skutečnou** – tak od poloviny zrodů do tohoto člověka, do tohoto druhu – lidského. V této chvíli zhruba tak třetina lidí, kteří žijí na Zemi – a mění se to, někdy méně, někdy více může aspirovat na tyto duchovní souvislosti. Ostatní budou chápat slovo „duchovní“ téměř jako urážku, jako něco, co je téměř neslušné. Protože my přece, racionalisti, víme přesně, jak to je, už jsme poznali svět atd. Je to výkřik malého dítěte, které se naučilo malou násobilku a myslí, že to je celá matematika.

Jak na ni vstoupit? Získáváním životních zkušeností, které se dají nazývat osudem, a dosažením bodu, kdy se tohle stane vaším úkolem. Pak přijdou učitelé, kteří vás povedou. Napřed budete velmi naivní. To bude doba z jistého pohledu, do určité míry, chmurná. Nalétnete na lep kdečemu. Budete poslouchat různé „taky učitele“ a „kazatele“, budete se stávat často jejich až fanatickými epigony, následovníky, ale ještě stále ve vás nebude úměra, úvaha, protože si ještě stále nebudete schopni ve svých vnitřních prostorech promyslet: **„Proč je to tak, z jakého důvodu?** Jak to odpovídá tomu, co známe z ostatních oblastí?“ atd. Jak to souhlasí s tím – řekněme vyšším poznáním řádem? Tak až tohle přejdete, to bude **duchovní puberta**, tak začnete s vážnou cestou člověka. Postupně – často v mládí méně, ve stáří více – budete získávat moudrost. Také schopnost klidu a schopnost jistého odstupu tak, aby to řešení nebylo zkratkovité. Až k vám přijde velký učitel, dozvíte se

o duchovních praktikách. Když to teď řeknu, tak za půl roku tady budeme mít duchovních praktik v různých časopisech a v různých knihách „za korunu pytlík“. Je otázka, jestli tam bude jen jediné praktikum. To je otázka. **Tato duchovní praktika musí vycházet ze samotného řádu života – Božího řádu**. A to nikoliv ve smyslu fanatismu, abyste něco následovali, ale ve smyslu pochopení struktury toho, co je kolem vás i co jste vy sami.

Pak už přichází vědomé přistoupení k dobrovolné cestě. Doposud jste šli cestou: **uděláš – dostaneš**. Jako slepci. Neznali jste zákonitosti života, a tak jste konali, rozmýšleli, přemýšleli, filosofovali atd., ale ta cílená vědomá úvaha v tom ještě nebyla. Pak přijdou ti velcí učitelé. Ti, kteří to zažili, ví, o čem mluvím. **Nic z toho nenajdete v žádné brožurce, přátelé. Je to skryto, velmi skryto**. Možná, že ta „Alenka“ je tak trochu reminiscence na to, o čem tu mluvím. Je to svět za zrcadlem, který je jiný než ten, který znáte. Napřed se musíte připravit hmotně, opustit zla, která jste doposud konali. Upravíte stravu, přestanete zabíjet, vraždit, naučíte se ovládat své myšlení tak, aby vás neobtěžovalo. Naučíte se mnoha dalším věcem, než vstoupíte do prvního cvičení, které **vás bude poprvé ve vašich životech vést k jádru toho, co je svět**. Až se tímto stanete, přijdou první meditace. Ta příprava je dlouhá. Pro někoho na celý život, pro někoho na rok – to jsou ti nejnadanější a všechno mezi tím. Budete vykonávat duchovní praktika, což jsou cviky, které se týkají **vaší duše, nikoliv vašeho těla**. Například jóga je nepřímé praktikum, velmi důležité pro vaše tělo a pro vaši duši na zklidnění a připravení terénu, ale vlastním praktikem není, i když využívá prvků – protože jinak to nelze, a je to správně, protože využívá prvků, z kterých je svět složen. Ten je složen z toho – v mnohosti a veliké pestrosti – co na počátku je tím praktikem. Pak už jste napůl kousek dál, začnete meditovat, skutečně meditovat, nejen samopřesvědčovací metodou, nejen pro sebe a za sebe – za své já, já, já. Ale **stanete se meditující bytostí**. Budete v té době již velmi pokorní. Už to nebude o tom, co získáte, abyste měli síly nebo hezký osud – bude to o něčem jiném.

Pak to půjde dál a dál, přes různé stupně, až do završení této cesty. Když jsem se bavil se svými přáteli, kteří studují léta, hluboce, velmi staré texty v sanskrtu a jinde, tak popisují cestu, která je podobná, ale jinak. Říkali: „Ty přednášíš takzvanou krátkou cestu“. To existuje. Tahle cesta může u jednoho z miliardy